

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 29 maja 2018 r. w sprawie T-577/15, Xabier Uribe-Etxebarria Jiménez / EUIPO – Núcleo de comunicaciones y control, S.L., wniesione w dniu 15 sierpnia 2018 r. przez Xabiera Urbego-Etxebarrię Jiménez

(Sprawa C-534/18 P)

(2019/C 16/34)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Xabier Uribe-Etxebarria Jiménez (przedstawiciel: M. Esteve Sanz, abogada)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej i Núcleo de comunicaciones y control, S.L.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddalono w nim pierwszy zarzut skargi wnoszącego odwołanie wniesionej do Sądu, i w zakresie, w jakim częściowo oddalono w nim zarzut trzeci wspomnianej skargi;
- uwzględnienie żądań wynikających z pierwszego zarzutu skargi wnoszącego odwołanie wniesionej do Sądu i, posiłkowo, z zarzutu trzeciego wspomnianej skargi;
- obciążanie EUIPO i interwenienta wszystkimi kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w postępowaniu przed Sądem oraz w ramach niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania, który dzieli się na sześć części, jest skierowany przeciw podstawom zaskarżonego wyroku, w oparciu o które oddalono podniesiony przed Sądem zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez decyzję Izby Odwoławczej EUIPO art. 63 ust. 1, art. 64 ust. 1 i art. 76 ust. 1 rozporządzenia (WE) 207/2009⁽¹⁾, uznając, że Izba Odwoławcza mogła zasadnie odrzucić uzupełniające pismo przedstawiające podstawy odwołania przedłożone w terminie przez wnoszącego odwołanie przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

W **części pierwszej** wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem z uwagi na niewywiązanie się z obowiązku uzasadnienia, jako że w zaskarżonym wyroku nie wypowiedziano się co do podniesionego na rozprawie przez wnoszącego odwołanie zarzutu niedopuszczalności argumentacji przedstawionej przez EUIPO w odpowiedzi na skargę.

W **części drugiej** wnoszący odwołanie podnosi: i) naruszenie art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem z uwagi na niewywiązanie się z obowiązku stwierdzenia z urzędu braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji w odniesieniu do powodów, dla których nie uwzględniono w niej sformułowanego przez wnoszącego odwołanie żądania ponownego przeanalizowania dowodu używania przedstawionego przed Wydziałem Sprzeciwów; ii) naruszenie przysługującego wnoszącemu odwołanie prawa do obrony z uwagi na to, że w zaskarżonym wyroku przyjęto nowe uzasadnienie sformułowane w odpowiedzi na skargę, zamiast stwierdzić z urzędu brak uzasadnienia decyzji Izby Odwoławczej; iii) przeinaczenie okoliczności faktycznych z uwagi na to, że w zaskarżonym wyroku uznano, iż Izba Odwoławcza mogła zasadnie odrzucić pismo wnoszącego odwołanie, mimo że Izba Odwoławcza nie odrzuciła wspomnianego pisma.

W **części trzeciej** wnoszący odwołanie podnosi przeinaczenie okoliczności faktycznych, a w szczególności danych zawartych w pismach przedstawiających podstawy odwołania (pierwszym i uzupełniającym) przedłożonych przez wnoszącego odwołanie przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

W części czwartej wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 63 ust. 1, art. 64 ust. 1, art. 76 ust. 1 i art. 57 ust. 2 rozporządzenia (WE) 207/2009 z uwagi na dokonanie w zaskarżonym wyroku błędnej wykładni wspomnianych przepisów i potwierdzenie, że Izba Odwoławcza EUIPO nie musiała wypowiedzieć się o żądaniu wnoszącego odwołanie, które było przedmiotem debaty przed Izbą Odwoławczą.

W części piątej wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 64 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku uznano, że jeśli nie podniesiono konkretnie przed Izbą Odwoławczą kwestii rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego, kwestia ta nie stanowi zagadnienia prawnego, które w sposób konieczny musi zostać zbadane przez wspomnianą Izbę w celu rozstrzygnięcia rozpoznawanego przez nią sporu.

W części szóstej wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 64 i 60 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz zasady 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 ⁽²⁾ poprzez zastosowanie w niniejszym przypadku orzecznictwa dotyczącego podstawy tych dwóch ostatnich przepisów, które regulują dopuszczalność odwołań wnoszonych do izby odwoławczej EUIPO, podczas gdy w niniejszej sprawie odwołanie nie zostało uznane za niedopuszczalne przez Izbę Odwoławczą, a nawet gdyby zostało, takie uznanie naruszyłoby wspomniane przepisy, gdyż pisma przedstawione przez wnoszącego odwołanie nie były obarczone żadną podstawą niedopuszczalności.

Zarzut drugi odwołania jest skierowany przeciwko uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w którym częściowo oddalono zarzut trzeciej skargi wniesionej do Sądu dotyczący naruszenia przez decyzję Izby Odwoławczej EUIPO art. 8 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, i dzieli się na dwie części.

W części pierwszej wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem z uwagi na brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku w odniesieniu do znaczenia, które Sąd postanowił przypisać zawartym w decyzjach Wydziału Sprzeciwów i Izby Odwoławczej EUIPO rozważaniom na temat towarów, w odniesieniu do których wcześniejszy znak towarowy należy uznać za zarejestrowany. Podnosi także przeinaczenie wspomnianych rozważań z uwagi na to, że to znaczenie przypisane w zaskarżonym wyroku stoi w sprzeczności z ocenami dokonanymi we wspomnianych decyzjach, twierdzeniami stron i dowodem dołączonym do akt sprawy.

W części drugiej wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 8 rozporządzenia 207/2009 w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku uznano za podobne usługi z klasy 42 oznaczone spornym znakiem towarowym i towary, dla których wcześniejszy znak towarowy został uznany za zarejestrowany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1),

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia)
w dniu 29 sierpnia 2018 r. – postępowanie karne przeciwko IK**

(Sprawa C-551/18)

(2019/C 16/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu głównym

IK

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 1 lit. f) decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że by wydający nakaz organ sądowy wymienił w europejskim nakazie aresztowania tylko orzeczoną, podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności, a nie nałożoną za ten sam czyn w tym samym orzeczeniu sądowym karę dodatkową, taką jak oddanie do dyspozycji sądu penitencjarnego, która będzie stanowiła podstawę rzeczywistego pozbawienia wolności wyłącznie po wykonaniu tej pierwszej kary i tylko w przypadku wyraźnej decyzji sądu penitencjarnego w tym przedmiocie?